

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 473

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 iunie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 513 din 8 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	2-4	Decizia nr. 623 din 27 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală	9-10
Decizia nr. 515 din 8 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (7) din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar	4-5	Decizia nr. 624 din 27 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 ¹ alin. 6 din Codul de procedură penală	10-11
Decizia nr. 621 din 27 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 și art. 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	6-7	Decizia nr. 636 din 29 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2)—(4), ale art. 8 alin. (2) și (5), precum și ale art. 9 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	12-13
Decizia nr. 622 din 27 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2), precum și ale art. 38 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	8-9	Decizia nr. 637 din 29 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală	13-14
		Decizia nr. 639 din 29 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 513

din 8 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Dan Cristian Ionescu în Dosarul nr. 10.482/4/2007 al Judecătoria Sectorului 4 București.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și partea Direcția Generală de Impozite și Taxe Locale —Sector 4 București, prin consilierul juridic Alexandra Ilie.

Autorul excepției susține că textele de lege criticate plasează cetățeanul într-o poziție defavorizantă în raporturile cu statul, astfel că se aduce atingere art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, compensarea debitelor cu creanțele pe care le are un cetățean asupra statului nu poate opera decât dacă sumele au aceeași natură. De asemenea, arată că poprirea nu este supusă validării, condiții în care statul, fără somație sau titlu executoriu, a luat bani dintr-un cont al tatălui său, care nu avea datorii față de stat. În plus, arată că termenele de prescripție sunt diferite, după cum este vorba de stat sau de cetățeni. În sfârșit, arată că, pentru creanțele pe care le avea asupra statului, instanțele de judecată nu au vrut să-i acorde majorări de întârziere.

Reprezentantul Direcției Generale de Impozite și Taxe Locale — Sector 4 București solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că textele de lege criticate nu conțin dispoziții contrare principiului constituțional al egalității în drepturi.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că art. 16 alin. (1) din Constituție nu se aplică între stat și cetățeni în raporturile de drept public. În plus, consideră că instanța de contencios constituțional nu poate cenzura modul în care au fost aplicate dispozițiile de lege criticate, fapt ce a generat în realitate nemulțumirile autorului excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 10.482/4/2007, **Judecătoria Sectorului 4 București a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Excepția a fost ridicată de Dan Cristian Ionescu într-o cauză civilă având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că textele de lege criticate creează autorităților de stat o poziție privilegiată în raport cu cetățenii, prin aceea că beneficiază de termene de prescripție mai lungi, pot pretinde majorări de întârziere, poprirea înființată de organele fiscale nu este supusă validării, executarea silită a creanțelor bugetare nu se perimă, iar dispozițiile privitoare la suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială nu le sunt aplicabile.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că valorificarea creanțelor statului are drept scop final aducerea sumelor la bugetul de stat, operațiune de care profită toți cetățenii. Astfel, se protejează un interes general, colectiv, iar pentru aceasta statul are nevoie de mijloace specifice, așa cum sunt cele reglementate de textele de lege criticate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, acestea confirmând respectarea exigențelor art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție privind ocrotirea unor interese naționale, de ordin general, ce se sprijină pe contribuțiile cetățenilor, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice și justifică poziția privilegiată a statului în raport cu celelalte subiecte de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările ulterioare.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 91 alin. (1) și (2): „(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.”;

— Art. 116: „(1) Prin compensare se sting creanțele administrate de Ministerul Economiei și Finanțelor cu creanțele debitorului reprezentând sume de rambursat sau de restituit de la buget, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Creanțele fiscale administrate de unitățile administrativ-teritoriale se sting prin compensarea cu creanțele debitorului reprezentând sume de restituit de la bugetele locale, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Compensarea se face de organul fiscal competent la cererea debitorului sau înainte de restituirea ori rambursarea sumelor cuvenite acestuia, după caz. Dispozițiile art. 115 privind ordinea stingerii datoriilor sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Organul fiscal poate efectua compensare din oficiu ori de câte ori constată existența unor creanțe reciproce, cu excepția sumelor negative din deconturile de taxă pe valoarea adăugată fără opțiune de rambursare.

(5) În cazul compensărilor efectuate de organul fiscal conform alin. (4), creanțele fiscale ale debitorului vor fi compensate cu obligații datorate aceluiași buget, urmând ca din diferența rămasă să fie compensate obligațiile datorate altor bugete, în mod proporțional.

(6) Creanțele fiscale rezultate din raporturi juridice vama se compensează cu creanțele debitorului reprezentând sume de restituit de aceeași natură, în condițiile art. 115. Eventualele diferențe rămase vor fi compensate cu alte obligații fiscale ale debitorului, în ordinea prevăzută la alin. (5). Procedura de compensare va fi stabilită prin ordin al ministrului economiei și finanțelor.

(7) Pentru celelalte creanțe fiscale, ordinea prevăzută la alin. (5) se aplică de fiecare autoritate competentă pentru creanțele fiscale pe care le administrează.

(8) Dispozițiile alin. (5) nu se aplică în cazul creanțelor bugetelor locale.

(9) Organul competent va înștiința în scris debitorul despre măsura compensării luate potrivit alin. (3), în termen de 7 zile de la data efectuării operațiunii.”;

— Art. 119: „(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

(2) Nu se datorează majorări de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând

echivalentul în lei al bunurilor și sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei.

(3) Majorările de întârziere se fac venit la bugetul căruia îi aparține creanța principală.

(4) Majorările de întârziere se stabilesc prin decizii întocmite în condițiile aprobate prin ordin al ministrului economiei și finanțelor, cu excepția situației prevăzute la art. 142 alin. (6).”;

— Art. 131 alin. (1): „Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept.”;

— Art. 142 alin. (4): „Executarea silită a creanțelor fiscale nu se perimează.”;

— Art. 149 alin. (6): „Poprirea nu este supusă validării.”;

— Art. 172 alin. (2): „Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în esență, critica prevederilor art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Codul de procedură fiscală are în vedere instituirea unui tratament discriminatoriu, ce favorizează autoritățile statului în raport cu cetățenii în ceea ce privește recuperarea creanțelor.

Față de această critică, Curtea reține că problema tratamentul diferentiat de care beneficiază statul în raport cu contribuabilii în ceea ce privește satisfacerea creanțelor a fost analizată și cu alte prilejuri. Astfel, prin Decizia nr. 158 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, Decizia nr. 202 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 17 aprilie 2007, sau Decizia nr. 432 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.176 din 13 decembrie 2004, Curtea a statuat că, în cadrul raporturilor juridice dintre stat, în calitate de creditor, și contribuabil, în calitate de debitor al obligației fiscale, cele două părți nu se situează pe poziții de egalitate, între ele existând o legătură de subordonare în favoarea statului, pe baza unui regim de drept public, și, prin urmare, nu poate fi vorba de încălcarea principiului egalității în fața legilor prevăzut de art. 16 din Constituție.

Prin aceleași decizii Curtea a reținut și că existența unei obligații exprese a fiecărui cetățean de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice, prevăzută la art. 56 alin. (1) din Constituție, și a unei obligații a statului de a proteja interesele naționale în activitatea financiară, conform art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, este justificată de necesitatea asigurării certitudinii în constituirea ritmică a resurselor financiare ale statului. Astfel, este în afară de orice îndoială că încasarea impozitelor și taxelor constituie sursa principală de venituri a statului, fiind una dintre expresiile cele mai evidente ale apărării intereselor naționale pe plan financiar. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile sale față de cetățeni și agenții economici, care au fost stabilite în art. 135 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție.

Curtea apreciază că nu au intervenit elemente noi de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, așa încât considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Dan Cristian Ionescu în Dosarul nr. 10.482/4/2007 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 515

din 8 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (7) din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (7) din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, excepție ridicată de Virginia Greceanu în Dosarul nr. 8.490/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă partea Camera Deputaților, prin consilierul juridic Florentina Pop. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Camerei Deputaților solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, sens în care arată că cele invocate de autorul excepției reprezintă aspecte de interpretare și aplicare a legii, de competența instanței judecătorești.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8.490/3/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (7) din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar.** Excepția a fost ridicată de Virginia Greceanu în cadrul unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că prevederile art. 72 alin. (7) din Legea nr. 7/2006 sunt neconstituționale, întrucât nu își extind aplicabilitatea și asupra persoanelor care se încadrează în ipoteza art. 73 alin. (2) din aceeași lege. Astfel, se creează o discriminare între funcționarii publici pensionați din structurile Parlamentului, cu o vechime de 4—7 ani în aceste structuri și care au obținut dreptul la pensie anterior intrării în vigoare a Legii nr. 7/2006, și cei care îndeplinesc aceleași condiții, dar au ieșit la pensie ulterior intrării în vigoare a acestei legi.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, iar autorul acesteia nu se încadrează în ipoteza textului de lege criticat. De asemenea, arată că principiul egalității în drepturi nu impune existența unei identități de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri sau în privința anumitor drepturi.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 72 alin. (7) din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2006, așa cum au fost modificate prin art. I pct. 17 din Legea nr. 221/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 9 iulie 2007.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 72 alin. (7): „La data intrării în vigoare a prezentei legi, pensiile pentru limită de vârstă și vechime integrală ale celor care au ocupat, cel puțin 4 ani, funcții corespunzătoare funcționarului public parlamentar în structurile de specialitate ale Parlamentului se recalculează și se actualizează în acord cu dispozițiile alin. (3) și (5), avându-se în vedere venitul brut lunar al funcționarului public parlamentar în activitate corespunzător funcției avute la data pensionării.”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar următoarelor prevederi constituționale: art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 51 alin. (1) prin care se consacră dreptul cetățenilor de a se adresa autorităților publice prin petiții formulate numai în numele semnatarilor, art. 52 alin. (1) și (3) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției are în vedere faptul că prevederile art. 72 alin. (7) din Legea nr. 7/2006 nu își extind aplicarea și asupra ipotezei prevăzute de art. 73 alin. (2) din aceeași lege, creându-se astfel, în opinia sa, o discriminare a persoanelor care s-au pensionat anterior intrării în vigoare a acestei legi în raport cu cele care ies la pensie ulterior intrării sale în vigoare.

Față de aceste argumente, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Constituție, dreptul la pensie, ca și dreptul la alte forme de asigurări sociale ori de protecție socială, se acordă potrivit legii. Astfel, legiuitorul este în drept să stabilească criteriile și condițiile concrete în care asigurații pot beneficia de pensie, tipurile de pensii care pot fi acordate, regulile generale de acordare a acestora și regulile derogatorii pentru situații deosebite, precum și modul de calcul al pensiilor.

În spiritul acestor dispoziții constituționale, prin prevederile art. 72 alin. (3)—(6) din Legea nr. 7/2006, legiuitorul a

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (7) din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, excepție ridicată de Virginia Greceanu în Dosarul nr. 8.490/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

reglementat dreptul funcționarilor publici parlamentari de a obține pensia de serviciu. Aceasta reprezintă o formă specială de pensie pe care legiuitorul o acordă diferitelor categorii socio-profesionale în considerarea unor situații deosebite și ținând cont de anumite criterii, limitativ prevăzute, ce caracterizează aceste categorii de persoane.

Potrivit art. 73 din Legea nr. 7/2006, de pensie de serviciu beneficiază și funcționarii publici parlamentari care nu îndeplinesc condițiile de vârstă sau pe cele de vechime în muncă în structurile Parlamentului, cerute de art. 72 alin. (3)—(6), însă întrunesc toate celelalte condiții prevăzute de art. 73. Aceștia se încadrează, prin urmare, într-o situație aparte față de ipoteza art. 72 alin. (3)—(6).

În continuare, Curtea observă că prin alin. (7) al art. 72 din Legea nr. 7/2006, legiuitorul a extins aplicabilitatea dispozițiilor alin. (3)—(6) din același articol și pentru persoanele care au ieșit la pensie anterior intrării în vigoare a Legii nr. 7/2006, urmărind prin aceasta îndepărtarea discrepanțelor dintre pensiile obținute prin aplicarea unor prevederi de lege diferite în timp. Acest beneficiu nu a fost acordat însă și persoanelor ieșite la pensie anterior intrării în vigoare a Legii nr. 7/2006 și care ar fi întrunit condițiile prevăzute de art. 73, așa cum reiese din însuși conținutul acestui din urmă articol.

Curtea consideră că această diferență de tratament juridic este justificată de ipotezele diferite avute în vedere, așa cum s-a arătat mai sus, persoanele prevăzute la art. 73 din Legea nr. 7/2006 aflându-se într-o situație diferită de cele prevăzute în art. 72 alin. (3)—(6). Așa fiind, nu se poate susține că este vorba de o încălcare a principiului egalității în drepturi, întrucât acesta nu presupune omogenitate, iar în situații diferite permite, iar uneori chiar impune, instituirea unui tratament juridic diferit. De asemenea, nu se poate reține nici existența unei discriminări între cetățeni, cauzată de tratamentul juridic diferit la care aceștia sunt supuși ca urmare a evoluției și modificării firești a legislației, momentele diferite ale dobândirii unor drepturi reprezentând din perspectiva aplicării principiului egalității în drepturi situații de fapt diferite.

În ceea ce privește textele constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, dreptul de petiționare, dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, Curtea constată că acestea nu au nicio incidență asupra dispozițiilor textului de lege criticat, întrucât acesta nu reglementează și nu influențează sub niciun aspect aceste drepturi fundamentale.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 621

din 27 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 și art. 96
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Marius Petcu în Dosarul nr. 22.358/299/2007 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, arătând că susținerile autorului excepției vizează modul de interpretare și aplicare a textelor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 22.358/299/2007, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Marius Petcu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că interpretarea corectă a textelor de lege criticate este în sensul că nu se poate dispune aplicarea unei sancțiuni complementare în situația în care sancțiunea principală este avertismentul. Or, în cauză, organul constatatator a aplicat contravenientului atât sancțiunea principală constând în avertisment, cât și pe cea complementară constând în puncte de penalizare. În opinia autorului excepției, această interpretare și aplicare greșită a legii a fost posibilă și datorită modului defectuos sub care au fost redactate art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care impun „organului constatatator aplicarea automată a unei sancțiuni complementare de puncte de penalizare chiar și atunci când sancțiunea principală individualizată este avertismentul”.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „cele două sancțiuni au natură distinctă; chiar dacă o faptă contravențională este sancționată cu avertisment, aceasta nu înseamnă că nu prezintă pericol social, ci, datorită condițiilor concrete, nu s-a pus în pericol siguranța circulației. Astfel, în împrejurări diferite, aceeași faptă concretă poate fi un pericol pentru siguranța

circulației; nicio prevedere constituțională nu interzice două sancțiuni de natură distinctă”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu încalcă normele din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 95 „(1) *Încălcarea dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență, altele decât cele care întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni, constituie contravenție și se sancționează cu avertisment ori cu amendă ca sancțiune principală și, după caz, cu una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la art. 96 alin. (2).*

(2) *Avertismentul constă în atenționarea verbală sau scrisă a contravenientului, însoțită de recomandarea de a respecta dispozițiile legale.*

(3) *[abrogat]*

(4) *Sancțiunile contravenționale prevăzute la alin. (1) se stabilesc și se aplică contravenienților, persoane fizice ori juridice.”;*

— Art. 96 „(1) *Sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și se aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenziilor sau avertismentului.*

(2) *Sancțiunile contravenționale complementare sunt următoarele:*

a) *aplicarea punctelor de penalizare;*

b) suspendarea exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat;

c) confiscarea bunurilor destinate săvârșirii contravențiilor prevăzute în prezenta ordonanță de urgență ori folosite în acest scop;

d) imobilizarea vehiculului;

e) radierea din oficiu a înmatriculării sau înregistrării vehiculului, în cazurile prevăzute la art. 17 alin. (4);

f) [abrogat].

(3) Pentru încălcarea unor norme la regimul circulației, pe lângă sancțiunea principală sau, după caz, una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la alin. (2) lit. c), d) și f), în cazurile prevăzute la art. 108 alin. (1) se aplică și un număr de 2, 3, 4 sau 6 puncte de penalizare.

(4) În cazul cumulului de 15 puncte de penalizare suspendarea exercitării dreptului de a conduce se dispune de către șeful poliției rutiere din județul sau municipiul București care îl are în evidență pe titularul permisului de conducere.

(5) Confiscarea se dispune de către poliția rutieră prin procesul-verbal de constatare a contravenției, odată cu aplicarea sancțiunii amenzii.

(6) Sunt supuse confiscării:

a) mijloacele speciale de avertizare luminoase și sonore deținute, montate și folosite pe alte autovehicule decât cele prevăzute la art. 32 alin. (2) și (3);

b) dispozitivele care perturbă funcționarea mijloacelor tehnice de supraveghere a traficului;

c) plăcuțele cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare care nu corespund standardelor în vigoare și care sunt montate pe vehicule;

d) [încetat efectele]

(7) Imobilizarea unui vehicul constă în scoaterea acestuia în afara părții carosabile, pe acostament sau cât mai aproape de marginea drumului, și punerea lui în imposibilitate de mișcare prin folosirea unor dispozitive tehnice sau a altor mijloace de blocare.

(8) Imobilizarea unui vehicul se dispune de către polițistul rutier, ca urmare a săvârșirii de către conducătorul acestuia a uneia dintre faptele prevăzute la art. 117 alin. (1).”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor și a libertăților fundamentale, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, cu raportare la art. 6, 7, 13, 14 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la: dreptul la un proces echitabil, legalitatea pedepsei, dreptul la un recurs efectiv, interzicerea discriminării și interzicerea abuzului de drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că ceea ce se critică, în cauză, este modul de interpretare și aplicare a legii de către organul constatator, care a aplicat contravenientului atât sancțiunea principală, constând în avertisment, cât și pe cea complementară, constând în puncte de penalizare. În opinia autorului excepției, interpretarea corectă a textelor de lege criticate este în sensul că nu se poate dispune aplicarea unei sancțiuni complementare în situația în care sancțiunea principală este avertismentul. Asemenea critici, privind interpretarea și aplicarea legii în raport de situațiile de fapt, nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată. Competența de a aprecia dacă, în cauză, legea a fost corect interpretată și aplicată revine instanțelor de judecată, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

De altfel, în același sens Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, răspunzând aceluiași critici, formulate de același autor, cu privire la aceleași texte legale, însă într-o altă cauză, prin Decizia nr. 288 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 7 aprilie 2008. Soluția pronunțată de Curte cu acel prilej, precum și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Marius Petcu în Dosarul nr. 22.358/299/2007 al Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 622

din 27 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2), precum și ale art. 38 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Ioan Brândușe în Dosarul nr. 754/55/2008 al Judecătoriei Arad — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 754/55/2008, **Judecătoria Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Ioan Brândușe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că se încalcă accesul la o justiție imparțială prin stabilirea competenței de judecată în favoarea judecătoriei, câtă vreme „cercetările au fost făcute de către un judecător egal în grad cu cel care judecă contestația”. De asemenea, se încalcă accesul liber la justiție prin aceea că judecătorul este delegat în penitenciar și astfel este subordonat administrativ Penitenciarului Arad, toate materialele necesare desfășurării activității fiind furnizate de acesta, iar ancheta desfășurându-se în acest cadru.

Judecătoria Arad apreciază că excepția invocată este nefondată. Arată că „este greșită aprecierea că judecătorul, care a soluționat prin încheiere plângerea, este egal în grad cu cel care judecă contestația, întrucât judecătorul nu poate fi confundat cu o instanță judecătorească. Justiția se realizează prin instanța judecătorească și, atâta timp cât instanța întrunește criteriile de imparțialitate, nu se poate vorbi de o justiție imparțială”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate nu contravin normelor constituționale invocate. Se face

referire și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în care s-a decis că art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil este inaplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit dispozitivului încheierii de sesizare a Curții Constituționale, obiectul excepției îl constituie Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, în integralitatea sa. Curtea constată însă că, în considerentele aceleiași încheieri, se precizează că se critică doar dispozițiile art. 6 alin. (1) și (2), precum și cele ale art. 38 alin. (7) din actul normativ menționat, aspect care rezultă și din susținerile autorului excepției, reținute în încheierea de sesizare. Așa fiind, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2), precum și ale art. 38 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, având următorul cuprins:

— Art. 6 (Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate și judecătorul delegat la compartimentul de executări penale) „(1) *Executarea pedepselor se desfășoară sub supravegherea, controlul și autoritatea judecătorului delegat.*

(2) *Președintele curții de apel desemnează anual unul sau mai mulți judecători delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate pentru fiecare penitenciar aflat în circumscripția teritorială a curții de apel.*”;

— Art. 38 (Exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate) „(7) *Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii.*”

În opinia autorului excepției, aceste texte de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Astfel, nu pot fi primite susținerile autorului excepției privind încălcarea, prin normele criticate, a liberului acces la justiție.

Curtea Constituțională a reținut în această privință în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, că persoana condamnată are, atât în acord cu art. 21 din Constituție, cât și cu art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dreptul de a se adresa unei instanțe de judecată, după ce nemulțumirile acesteia au fost examinate de judecătorul delegat cu executarea pedepselor.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2), precum și ale art. 38 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Ioan Brândușe în Dosarul nr. 754/55/2008 al Judecătoriei Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 623

din 27 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Bogdan Enciu în Dosarul nr. 8.921/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal este prezent autorul excepției. Având cuvântul, acesta solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, reiterând, pe larg, susținerile care o fundamentează. Depune concluzii scrise la dosar, în sensul celor arătate.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, arătând că textul de lege ce face obiectul acesteia este criticat din perspectiva caracterului incomplet al acestuia, precum și faptul că susținerile autorului excepției vizează probleme de interpretare și aplicare a legii, care nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.921/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Bogdan Enciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că normele criticate încalcă accesul liber la justiție, deoarece „hotărârile definitive pronunțate în urma plângerilor formulate în baza art. 278¹ din Codul de procedură penală nu sunt explicit prevăzute ca revizibile în condițiile art. 394 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, fapt de care instanțele se prevalează apreciind ca inadmisibile cererile de revizuire” formulate în temeiul acestor texte. Se mai arată că, „în aceste condiții, se instituie un regim diferențiat pentru hotărârile definitive pronunțate în urma plângerilor formulate în baza art. 278¹ din Codul de procedură penală, regim juridic care se răsfrânge direct asupra justițiabililor [...]”.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția invocată este nefondată, deoarece normele criticate nu contravin dispozițiilor constituționale privitoare la liberul acces la justiție și la egalitatea în fața legii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că „dispozițiile criticate reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 393 alin. 1: „*Hotărârile judecătorești definitive pot fi supuse revizuirii, atât cu privire la latura penală cât și cu privire la latura civilă.*”;

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Bogdan Enciu în Dosarul nr. 8.921/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 624

din 27 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86¹ alin. 6 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

— Art. 394 alin. 2: „*Cazul de la lit. a) constituie motiv de revizuire, dacă pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de achitare, de încetare a procesului penal ori de condamnare.*”

În motivarea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 16 și 21 privind egalitatea în drepturi și, respectiv, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 393 alin. 1 și art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost examinate de instanța de contencios constituțional prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție, care consacră liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, și față de critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 1.232 din 20 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 4 februarie 2008, Decizia nr. 576 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 7 august 2007, și Decizia nr. 375 din 4 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 29 mai 2006, Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate invocate, pentru considerentele acolo arătate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele care au fundamentat deciziile mai sus menționate își păstrează valabilitatea.

În prezenta cauză se mai invocă și încălcarea, prin dispozițiile legale criticate, a prevederilor art. 16 din Constituție — *Egalitatea în drepturi*. Nici aceste susțineri nu pot fi reținute, deoarece prevederile legale ce fac obiectul excepției nu stabilesc nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind norme de procedură care se aplică în mod egal tuturor celor aflați în ipoteza lor.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86¹ alin. 6 din Codul de procedură penală,

Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

excepție ridicată de Ciprian Damian în Dosarul nr. 1.147/57/2007 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, pentru aceleași considerente care fundamentează jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.147/57/2007, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86¹ alin. 6 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ciprian Damian.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că atestarea de către procuror, prin semnătură, a declarației unui martor date în fața instanței „înfrânge principiul egalității armelor dintre acuzare și apărare, acuzarea beneficiind de un ascendent care pune în inferioritate apărarea”.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția invocată este nefondată. Arată că „atestarea de către procuror a declarației martorului se înscrie în cadrul special al regulilor stricte privind consemnarea declarațiilor, semnarea și aducerea la cunoștința organelor judiciare, toate subsumate necesității asigurării protecției datelor de identificare ale martorului”. Se invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate nu contravin dreptului la un proces echitabil. Arată că „legiuitorul poate stabili reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale pentru situații deosebite, astfel încât liberul acces la justiție să nu fie afectat”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86¹ alin. 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ciprian Damian în Dosarul nr. 1.147/57/2007 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 86¹ alin. 6 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*Declarațiile martorilor cărora li s-a atribuit o altă identitate, redată în procesul-verbal al procurorului potrivit art. 86² alin. 5, precum și declarația martorului, consemnată în cursul judecății și semnată de procurorul care a fost prezent la ascultarea martorului și de președintele completului de judecată, potrivit art. 86² alin. 6, teza I, pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză.*”

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, contrar susținerilor autorului excepției, obligația semnării declarațiilor martorilor cărora li s-a atribuit o altă identitate, de către procurorul care a fost prezent la ascultarea acestora, se încadrează între regulile stricte impuse de legiuitor în ceea ce privește consemnarea declarațiilor martorului, semnarea acestora, aducerea la cunoștința organelor judiciare și verificarea lor, instituite tocmai în vederea asigurării dreptului la un proces echitabil.

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra constituționalității dispozițiilor art. 86¹ din Codul de procedură penală, statuând că acestea nu încalcă dreptul la un proces echitabil. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 193 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 24 mai 2004, și Decizia nr. 334 din 18 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008. Soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de Curte cu acele prilejuri, precum și considerentele care au fundamentat-o, sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 636

din 29 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2)—(4), ale art. 8 alin. (2) și (5), precum și ale art. 9 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2)—(4), art. 8 alin. (2) și (5), precum și ale art. 9 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Mihaela Victoria Sandu în Dosarul nr. 7.448/4/2007 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.448/4/2007, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2)—(4), ale art. 8 alin. (2) și (5), precum și ale art. 9 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Mihaela Victoria Sandu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece permit instanței de judecată să soluționeze o cauză fără să își exercite obligația de aflare a adevărului. Astfel, posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse împiedică exercitarea dreptului la apărare și realizarea unui proces echitabil. Mai mult, debitorul are dreptul să formuleze apărări de fond doar pe calea contestației la executare, limitându-se posibilitatea exercitării dreptului la apărare și încălcându-se principiul securității raporturilor juridice. Se mai arată că se încalcă dreptul la un proces echitabil și normele constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât cererea în anulare este soluționată de către aceeași instanță care a soluționat fondul și, în plus, hotărârea pronunțată în această cale de atac nu mai poate fi atacată cu recurs.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „prin procedura de soluționare prevăzută de dispozițiile legale menționate nu se împiedică exercitarea dreptului la apărare și realizarea unui proces echitabil, deoarece debitorul are posibilitatea să conteste susținerile creditoarei, să propună probe în apărare și să își formuleze apărărilor necesare. Împrejurarea că în cadrul acestei proceduri se poate administra numai proba cu înscrisuri nu afectează dreptul la apărare, deoarece aceste dispoziții se aplică ambelor părți.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (2)—(4), ale art. 8 alin. (2) și (5), precum și ale art. 9 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (2)—(4): „(2) În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.

(3) La citația pentru debitor se vor anexa în copie cererea creditorului și actele depuse de acesta în susținerea cererii.

(4) În citație se va face mențiunea că până cel mai târziu în ziua fixată pentru înfățișare debitorul poate să depună întâmpinare, precum și actele ce pot contribui la soluționarea cererii.”;

— Art. 8 alin. (2) și (5): „(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță. [...]

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”

— Art. 9 alin. (2): „La cererea creditorului ordonanța prevăzută la alin. (1) sau, după caz, ordonanța împotriva căreia a fost introdusă cererea în anulare prevăzută la art. 8, care însă a fost respinsă prin hotărâre rămasă irevocabilă prin nerecurare ori prin respingerea recursului, va fi investită cu formulă executorie, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă. Astfel investită, ordonanța constituie titlu executoriu, care se eliberează creditorului. Totodată titlul, în copie, se comunică și debitorului.”

Prevederile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 20 „Tratatele internaționale privind drepturile omului”, ale art. 21 „Accesul liber la justiție” și ale art. 53

„Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat, prin numeroase decizii, asupra constituționalității textelor de lege criticate în prezenta cauză, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și față de critici similare.

În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, Decizia nr. 251 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 6 iulie 2004, Decizia nr. 274 din 24 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 10 august 2004, Decizia nr. 116 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 20 martie 2006, Decizia nr. 25 din 12 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 16 februarie 2006, și

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2)—(4), ale art. 8 alin. (2) și (5), precum și ale art. 9 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Mihaela Victoria Sandu în Dosarul nr. 7.448/4/2007 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 637

din 29 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție invocată de Cristian Klement în Dosarul nr. 828/64/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 828/64/2007, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Cristian Klement.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că includerea categoriilor profesionale de avocați, notari și executori judecătorești în competența curților de apel, ca primă instanță, constituie un privilegiu, în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1).

Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția este întemeiată. Arată că tratamentul egal la care fac referire dispozițiile constituționale ale art. 16 „cere ca orice dispoziție derogatorie să se întemeieze pe o situație cu caracter obiectiv, care impune și justifică instituirea unei excepții tocmai pentru a păstra egalitatea de

tratament în fața legii. În lipsa unui element obiectiv, orice dispoziție legală derogatorie dobândește caracterul unui privilegiu și încalcă exigențele art. 16 alin. (1) din Constituție.” Astfel, „dacă în situația procurorilor și a judecătorilor, în mod obiectiv se impune ca judecarea lor să se facă de către o instanță ierarhic superioară celei în care sau pe lângă care a funcționat judecătorul, respectiv procurorul, garantându-se astfel imparțialitatea instanței și un proces echitabil, includerea avocaților, a notarilor publici și a executorilor judecătorești între calitățile care atrag competența curților de apel, ca primă instanță, nu are nicio motivare obiectivă, niciun suport justificativ, pentru că aceștia nu funcționează pe lângă anumite instanțe de un anumit grad și nu sunt incluși în sistemul organelor judiciare din cadrul Autorității judecătorești.” Așa fiind, „includerea lor în conținutul art. 28¹ alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, prin Legea nr. 79/2007, după ce, prin Legea nr. 356/2006, cu totul justificat, fuseseră înlăturate astfel de dispoziții — care atunci aveau în vedere numai notarii —, apare pur aleatorie, dă posibilitatea instituirii unei excepții bazate pe o oportunitate constitutivă de privilegii și, în loc să exprime o aplicare a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, încalcă aceste prevederi, precum și cerințele unui proces corect și echitabil.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală nu încalcă dispozițiile constituționale privind egalitatea în drepturi. În plus, arată că stabilirea competenței, inclusiv a celei după calitatea persoanei, și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competență exclusivă a legiuitorului, care poate prevedea, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, fără ca prin aceasta să se aducă atingere prevederilor constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție invocată de Cristian Klement în Dosarul nr. 828/64/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, potrivit căruia: „*Curtea de Apel:*

1. judecă în primă instanță:

[...] b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și de controlorii financiari ai Curții de Conturi.”

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității aceluiași prevederi legale, în raport de aceleași norme constituționale și față de critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 215 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 2 aprilie 2008, și Decizia nr.186 din 26 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 18 martie 2008.

În jurisprudența menționată, Curtea a reținut, în esență, că stabilirea competenței, inclusiv a celei după calitatea persoanei, și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competență exclusivă a legiuitorului, care poate prevedea, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, fără ca prin aceasta să se aducă atingere prevederilor constituționale. Astfel, reglementarea competenței curților de apel de a soluționa în primă instanță infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și de controlorii financiari ai Curții de Conturi nu este de natură să aducă atingere prevederilor art. 16 din Legea fundamentală, deoarece situația deosebită a acestor categorii profesionale justifică un tratament juridic diferit.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 639

din 29 mai 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Decretul nr. 167/1958
privitor la prescripția extinctivă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată de Iosif Jager în Dosarul nr. 37.674/3/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 600 D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată de Iosif Jager în Dosarul nr. 434/302/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 351 D/2008 și nr. 600 D/2008, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 600D/2008 la Dosarul nr. 351 D/2008, care a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 37.674/3/2007, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă**, excepție ridicată de Iosif Jager.

Prin Încheierea din 3 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 434/302/2007, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă**, excepție ridicată, de asemenea, de Iosif Jager.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, în ambele dosare conexe, se susține, în esență, că, față de normele

privind garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului, atât din sistemul constituțional dinainte de 1991, cât și din sistemul constituțional actual, aplicarea termenului de 3 ani, prevăzut de dispozițiile legale criticate, începând cu data de 1 ianuarie 1990, nu reprezintă o îndeplinire întocmai și cu bună credință a obligației statului român de a nu îl lipsi pe autorul excepției în mod arbitrar de proprietatea sa, având în vedere că acesta putea să-și valorifice dreptul „numai din momentul chemării titlurilor de plată, caz în care termenul de prescripție urma să curgă de la acea dată”. Se mai arată că, „dat fiind că titlurile nu au fost chemate la plată după anul 1990”, termenul de prescripție de 3 ani nu poate fi aplicat fără a fi încălcate prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție referitoare la garantarea creanțelor asupra statului, precum și ale art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția este neîntemeiată. Arată că prevederile criticate „au, practic, un caracter tehnic și nu contravin dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție”. În plus, mai arată că „în speță, prin invocarea excepției de neconstituționalitate, recurentul critică, în fapt, modalitatea de calcul a termenului de prescripție instituit de art. 3 din Decretul nr. 167/1958, la care s-a oprit instanța de fond, o situație de fapt particulară speței, aceste aspecte depășind sfera criticilor de neconstituționalitate”.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că „instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care aceasta își produce efectele nu pot fi considerate de natură să îngreuească dreptul de proprietate privată”. Face referire și la Decizia nr. 251/2008, pronunțată de Curtea Constituțională.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 19 din 21 aprilie 1958, care au următorul conținut:

— Art. 1: „Dreptul la acțiune, având un obiect patrimonial, se stinge prin prescripție, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit în lege.

Odată cu stingerea dreptului la acțiune privind un drept principal se stinge și dreptul la acțiune privind accesorii.

Orice clauză care se abate de la reglementarea legală a prescripției este nulă.”;

— Art. 3: „Termenul prescripției este de 3 ani.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă dispozițiile „art. 15 și 17 din Constituția din anul 1923 — repusă în vigoare prin Decretul Regal nr. 1.849 din 31 august 1944 și ale art. 8 alin. 1 și 2, art. 10 din Constituția din anul 1948”, ale art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului — „*Nimeni nu va fi obiectul unor imixțiuni arbitrare în viața sa particulară, în familia sa, în domiciliul său ori în corespondență, nici al unor atingeri ale onoarei sau reputației sale. Orice persoană are dreptul la protecția legii împotriva unor astfel de imixțiuni sau atingeri*”, ale art. 1 „*Protecția proprietății*” din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și prevederile constituționale ale art. 11 „*Dreptul internațional și dreptul intern*”, ale art. 20 — „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*” și ale art. 44 alin. (1) — „*Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 3 din Decretul nr. 167/1958, criticate de același

autor, într-o altă cauză, în raport de aceleași dispoziții constituționale și cu argumente identice.

Astfel, prin Decizia nr. 251 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 17 aprilie 2008, Curtea, referindu-se și la jurisprudența sa în materie, a statuat, pentru considerentele acolo reținute, că normele criticate nu încalcă dispozițiile art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală. Curtea a respins și susținerile referitoare la neconstituționalitatea textului de lege criticat, prin raportare la „dispozițiile art. 15 și 17 din Constituția din anul 1923 — repusă în vigoare prin Decretul Regal nr. 1.849 din 31 august 1944 și ale art. 8 alin. 1 și 2, art. 10 din Constituția din anul 1948”, întrucât „Curtea Constituțională înființată potrivit Constituției din anul 1991 are rolul de garant al ordinii constituționale create de această Constituție. Ca atare, legile și alte acte normative emise înainte într-o altă ordine constituțională puteau fi examinate sub aspectul constituționalității numai în raport cu acea ordine constituțională și de organismele pe care Constituția atunci în vigoare le prevedea”. Cu privire la celelalte dispoziții din Constituție și documentele internaționale invocate ca fiind încălcate, s-a reținut că nu sunt incidente.

Întrucât în prezenta cauză nu au intervenit elemente noi, considerentele care fundamentează soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată își păstrează valabilitatea, inclusiv în ceea ce privește art. 1 din Decretul nr. 167/1958, față de care nu au fost formulate critici distincte.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată de Iosif Jager în Dosarul nr. 37.674/3/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și, respectiv, în Dosarul nr. 434/302/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București, C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 282056